

med disse mennesker? De skal bruge deres tid og ressourcer på at producere, videreudvikle og sælge deres produkter. Det var også meget tydeligt og klart i min tale.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jeg er meget enig med fru Lone Yalcinkaya i, at hvis tingene er i orden, skal der ikke bruges tid på dem. Men det er heller ikke det, nogen af de her ordninger lægger op til.

Men vi må konstatere, at det generelt er i de små virksomheder, vi har de meget store problemer, hvor nedslidningen foregår, hvor der er mange ulykker osv., fordi de måske ikke har fokus på arbejdsmiljøet. Det vil vi gerne give dem nogle værktøjer til.

Men skal vi ikke gøre det? Skal vi ikke sikre arbejdsmiljøet for de mange, mange? Vi har en hel underskov af bitte små virksomheder. Skal arbejdsmiljøet ikke være i orden, fordi der er under fem ansatte, eller hvad er det, CD antyder her?

(Kort bemærkning).

Lone Yalcinkaya (CD):

Naturligvis skal arbejdsmiljøet også være i orden i de virksomheder, hvor der kun er to, måske tre ansatte. Det har jeg også nævnt i min tale.

Og hvis der er ting, man mener, at jeg som den nye her i huset har overset, så vil jeg meget gerne under udvalgsarbejdet lytte til de gode råd, de erfarne medlemmer af det høje Ting har at fortælle mig. Det ser jeg virkelig frem til.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Fru Jette Gottlieb som ordfører.

Jette Gottlieb (EL):

Bureaukrati er en grim ting, og det er vi meget stærkt imod, for det er spild af ressourcer, og det er udtryk for en umenneskeliggørelse, uanset om vi taler om bureaukrati i den offentlige forvaltning eller i private virksomheder.

Men indholdet af de borgerlige partiers forslag til nedskydning af dele af arbejdsmiljøet har end ikke det mindste at gøre med afbureaukratisering. Det, det handler om, er at forringe de ansattes muligheder for at få forbedret deres arbejdsmiljø på virksomhederne.

Indførelse af de obligatoriske skriftlige arbejdspladsvurderinger, også på de små virksomheder, er ikke i sig selv nogen revolution, men det har i praksis vist sig, at APV'erne er den

mest enkle vej til, at såvel ledelse som ansatte dels får overblik over de miljøproblemer, der findes på virksomheden, og dels kan gå i gang med at løse dem. Og det sidste er jo ikke mindst det vigtigste. Det gælder ikke mindst for de små virksomheder, hvor miljøforholdene ellers har en tendens til at forsvinde i den daglige trummerum.

Forslaget om at liberalisere BST er i bund og grund et forslag om at afskaffe BST-ordningen.

Når virksomhederne i dag gør brug af BST, har de krav på rådgivning og vejledning på et højt fagligt niveau. Hvis man ser på evalueringen af BST-ordningen, viser det sig, at der generelt er tilfredshed med denne rådgivning. Det er ikke, fordi vi i Enhedslisten er jubelidioter, der mener, at alt fungerer godt, men fordi vi vil slå med næb og kløer mod, at alskens smarte konsulentfirmaer med glittede brochurer kan sælge såkaldt rådgivning, som mest af alt består af varm luft, uden at medvirke til at løse problemerne.

Den del af forslaget, der handler om at hæve grænsen til 10 ansatte for, hvornår virksomhederne skal etablere en sikkerhedsorganisation, behøver jeg næsten ikke kommentere. Jeg vil dog gøre forslagsstillerne opmærksom på, at arbejdsmiljøproblemerne ikke er forbeholdt de store, tunge industriarbejdspladser; sådan er verden ikke mere.

Jeg fristes til at sige snarere tværtimod. Hvis man følger blot en smule med i udviklingen, så vil man kunne se, at nedslidning og arbejdsbetingede skader i stadig større udstrækning griber om sig inden for områder, der er præget af få ansatte. Symptomerne på den udvikling kan ses af Arbejdstilsynets opgørelse over arbejdsbetingede lidelser fra 1993-1998, hvor man bl.a. kan finde en betydelig vækst inden for kontor, administration, hotel og restauration, personlig pleje og dag- og døgninstitutioner. Ganske vist ikke de typiske tarzanskader, som trods alt har en vis bevågenhed, men skader, som invaliderer og udstøder en stigende del af arbejdsstyrken fra arbejdsmarkedet.

Mulighederne for at gøre noget ved de stigende problemer på de områder blev klart forbedret med loven fra 1997. Der er brug for en forstærket indsats for at organisere sikkerhedsarbejdet på de små virksomheder, ikke at nedlægge den.

Jeg vil ikke særskilt kommentere forslagsstillerens problemer med mål- og rammestyring af partsindsatsen, ikke mindst fordi vi lige siden 1997 har set, at det har været endog særdeles